

offentlig tjeneste eller hverv udfører opgaver, der materielt kan betegnes som forvaltningsvirksomhed. Dette gælder således personer, som er knyttet til private selskaber, institutioner eller foreninger m.v., der enten overvejende får deres udgifter dækket af offentlige midler, eller som ved eller i henhold til lov har fået tillagt beføjelse til at træffe afgørelser på det offentliges vegne. Endelig finder flertallet, at myndighederne i konkrete tilfælde bør kunne pålægge personer, der får udleveret fortrolige oplysninger, de ikke har krav på, tavshedspligt.

Straffelovrådet er enig med tavshedspligtsudvalgets flertal i, at det ikke vil være muligt at afgrænse reglerne om tavshedspligt på helt samme måde som reglerne i offentlighedsloven, loven om offentlige myndigheders registre og en generel forvaltningslov, idet reglerne om tavshedspligt ikke alene skal gælde for personer i »den offentlige forvaltning«, men også for personer knyttet til f.eks. folketinget og domstolene.

Straffelovrådet kan endvidere tilslutte sig forslaget om, at der ikke i straffeloven fastsættes regler, som væsentligt udvider den personkreds, der i dag er omfattet af bestemmelserne i § 152 og §§ 264 b og 264 c, men at supplerende bestemmelser optages i en generel forvaltningslov. Det vil dels dreje sig om en bestemmelse, der bemyndiger vedkommende minister til ved bekendtgørelse at udvide anvendelsesområdet for reglerne om tavshedspligt til nærmere angivne selskaber, institutioner og foreninger m.v., dels om en bestemmelse, som giver hjemmel til ved en forvaltningsakt at pålægge personer uden for en offentlig myndighed tavshedspligt i forbindelse med, at de pågældende modtager tavshedsbelagte oplysninger. Justitsministeriet deler straffelovrådets opfattelse.

Straffelovrådet har herudover kun enkelte bemærkninger til spørgsmålet om den personkreds, som skal omfattes af straffelovens bestemmelser om tavshedspligt.

Efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 152, stk. 3, finder bestemmelserne om tavshedspligt tilsvarende anvendelse på den, som virker ved telegraf- eller telefonanlæg, der er anerkendt af det offentlige. En tilsvarende bestemmelse er ikke medtaget i tavshedspligtsudvalgets lovudkast. I tavshedspligtsbetænkningen side 183 anføres det således, at det eventuelt kan være nødvendigt at pålægge personer, der er knyttet til koncessionerede selskaber, en strafsanktioneret tavshedspligt ved at indsætte en hjemmel herfor i den lovgivning, der regulerer det pågældende område.

Efter straffelovrådets opfattelse er tavshedspligten for personer, der virker eller har virket ved

telegraf- eller telefonanlæg, af så væsentlig betydning, at der bør fastsættes en bestemmelse om straf for tilsidesættelse af tavshedspligten. Dette kan ske enten ved at tilføje en bestemmelse i loven om telegrafer og telefoner, eller, som det er sket i straffelovrådets lovudkast, ved at indsætte en bestemmelse i § 152 a. Telegrafpersonalet er i dag ansat af det offentlige og er således umiddelbart omfattet af tavshedspligten for personer i offentlig tjeneste eller hverv. På den baggrund er justitsministeriet enig med straffelovrådet i, at der indsættes en særlig bestemmelse i straffeloven om tavshedspligt for personalet ved de offentligt anerkendte telefonanlæg.

Efter § 152 a i det foreliggende lovforslag skal reglen i § 152 finde tilsvarende anvendelse på den, som i øvrigt er eller har været beskæftiget med opgaver, som udføres efter aftale med den offentlige forvaltning. Denne bestemmelse, der i realiteten svarer til tavshedspligtsudvalgets forslag, opretholder og udvider reglen i den gældende straffelovs § 152, stk. 4, om tavshedspligt for medarbejdere i EDB-servicebureauer.

I tavshedspligtsbetænkningen anfører flertallet (bet. side 179-180), at man finder en sådan udvidelse af tavshedspligten påkrævet, fordi myndighederne i ikke ubetydeligt omfang overlader udførelsen af bestemte arbejdsopgaver til private virksomheder med den følge, at personer, som er knyttet til disse virksomheder, undertiden får kendskab eller adgang til endog meget fortrolige oplysninger. Den foreslåede udvidelse af § 152 vil også kunne omfatte f.eks. ansatte i private virksomheder, der tager sig af rengøring og anden servicevirksomhed på offentlige kontorer, og udvalgsflertallet finder ikke, at der er forbundet større retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved en sådan udvidelse af bestemmelsen i § 152.

Straffelovrådet fremhæver i sin udtalelse, at bestemmelsen i den gældende straffelovs § 152, stk. 4, inden for det begrænsede område, hvor den gælder, er ganske vidtgående, idet den ikke blot omfatter ansatte i den virksomhed, som har fået overladt oplysningerne, men f.eks. også teknisk personale, der udfører serviceeftersyn af maskinerne. En tilsvarende regel inden for andre områder ville betyde, at strafansvaret for tavshedspligtsbrud også ville omfatte tilfælde, hvor rengøringsassistenter, vinduespuddere og andre med tilsvarende funktioner skaffer sig oplysninger fra skriveborde, papirkurve og lignende i offentlige myndigheders kontorer.

Der har i straffelovrådet været anført forskellige synspunkter om bedømmelsen af den udvidelse af